

Sygn. akt VIII C 2337/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 12.618,05 zł (dwanaście tysięcy sześćset osiemnaście złotych pięć groszy) wraz z odsetkami:

a) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 11.674,11 zł (jedenaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery złote jedenaście groszy) – od dnia 15 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 943,94 zł (dziewięćset czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt cztery grosze) – od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 158,00 zł (sto pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2337/18

UZASADNIENIE

W dniu 22 maja 2018 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wytoczył przeciwko pozwanemu R. J.

w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 12.618,05 zł wraz z odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej między powodem a pozwanym w dniu 31 maja 2016 roku umowy kredytu nr (...). Wobec braku terminowego regulowania wpłaty przez pozwanego powstałe z tego tytułu zadłużenie stało się z dniem 1 września 2017 roku wymagalne. Pomimo wystosowanego wezwania do zapłaty pozwany nie spłacił swojego zadłużenia. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-5)

W dniu 20 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. W sprzeciwie pozwany

podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości oraz braku wymagalności dochodzonej wierzytelności.
(nakaz zapłaty
w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 7v-9, postanowienie k. 11v)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku nie stawiła się żadna ze stron postępowania, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 38, zawiadomienia k. 35-36)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. J. w dniu 31 maja 2016 roku zawarł z powodem umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...) na okres 96 miesięcy, na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego w wysokości 13.048,64 zł, na warunkach i zasadach określonych w umowie. Przy czym, całkowita kwota kredytu wyniosła kwotę 11.000 zł, ale nie obejmowała ona kredytowanych kosztów kredytu, stąd całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy wyniosła kwotę 18.322,93zł. Koszty kredytu wynosiły kwotę 2.048,64 zł tytułem prowizji bankowej oraz kwotę 5.274,29 zł tytułem odsetek od kapitału kredytu. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła na dzień zawarcia umowy 14,9%. Pozwany zobowiązał się spłacać kredyt w miesięcznych równych ratach po 190,83 zł, przy czym wysokość pierwszej raty jako wyrównującej nie mogła być wyższa niż 194,08 zł, począwszy od dnia 1 lipca 2016 roku. Pozwany wykorzystał przyznany mu kredyt. Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, m.in. w razie opóźnienia Kredytobiorcy z zapłatą pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat, za co najmniej jeden okres płatności pod warunkiem wezwania Kredytobiorcy przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez Bank terminie.

Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy i nie spłacił w terminie całości przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego powód w piśmie z dnia 8 grudnia 2017 roku wezwał do zapłaty powstałej zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia monitu, pod rygorem wypowiedzenia umowy. W odpowiedzi na powyższe pozwany nie dokonał spłaty zaległości we wskazanym w wezwaniu terminie. Stąd pismem z dnia 18 stycznia 2018 roku powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu nr (...), z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie kredytu. (umowa kredytu k. 16-18, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 19-21, wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 22-23v, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg bankowych dnia 14 maja 2018 roku, zawierającym pieczęć banku oraz podpis upoważnionego pracownika, wobec pozwanego R. J. wskazano wymagalne zadłużenie w łącznej kwocie 12.618,05 zł. (wyciąg z ksiąg bankowych k. 15, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. (okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz braku wymagalności dochodzonej wierzytelności.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że w przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwanego łączyła z umowa kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której pozwany otrzymał do dyspozycji określoną kwotę pieniężną, którą wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami zobowiązał się spłacić w 96 miesięcznych ratach po 190,83 zł, z tym zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty jako wyrównującej nie miała być wyższa niż 194,08 zł. Pierwsza rata była płatna do dnia 1 lipca 2016 roku. Na podstawie zebranego materiału dowodowego w ocenie Sądu bezspornie wynika, iż strona powodowa udowodniła zasadność powództwa, w tym jego wysokość oraz wymagalność, bowiem w toku niniejszego postępowania załączyła do pozwu niezbędne dowody na potwierdzenie okoliczności wskazanych w pozwie, tj. umowę o kredyt konsumpcyjny nr (...), wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem nadania i odbioru oraz wyciąg z ksiąg bankowych należycie podpisany przez upoważnionego pracownika wraz z pieczęcią banku. W konsekwencji Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie co do zasady, przy czym pozwany nie kwestionował związania umową kredytu. W ocenie Sądu wątpliwości nie budziło ponadto, że pozwany nieterminowo spłacał zaciągnięte zobowiązanie, na co wskazuje wyciąg z ksiąg bankowych. Jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że pozwany zobowiązał się spłacić kredyt w ciągu 96 miesięcy, począwszy od 1 lipca 2016 roku, a więc niesporne w dniu wyrokowania całość zadłużenia z tego tytułu była w pełni wymagalna.

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem, jakie Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (w sprawie I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/ 76), zadaniem Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającym pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki gotówkowej nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. Skoro więc w niniejszej sprawie powód wykazał ponad wszelką wątpliwość fakt udzielenia kredytu gotówkowego pozwanemu, to pozwanego obciążała powinność udowodnienia, że spłacił zaciągnięte zobowiązanie

w zakresie większym, aniżeli oznaczonym w pozwie, jeśli z faktu takiego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne, czemu jednak pozwany nawet nie starał się sprostać. Jak już wskazano wyżej, powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanego załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwany, choć w treści sprzeciwu kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia i brak jego wymagalności, to jednak nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń

i w żaden sposób ich nie umotywował (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), nie stawiał się również na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku, w konsekwencji twierdzenia pozwanego Sąd uznał za gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego R. J. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 12.618,05 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 11.674,11 zł od dnia 15 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 943,94 zł od dnia 22 maja 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy

czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 158 zł. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Powód wygrał spór w 100 %, a pozwana przegrała w 100 %. Pozwany winien zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słusznych praw (art. 98 § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji